

Γρηγόριος Κων. Αδαμίδης
Δικηγόρος, Μ.Δ.Ε.

A. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η εξασφάλιση ενός ενιαίου χώρου ελευθερίας, ασφαλείας και δικαιοσύνης αποτελεί μίαν από τις βασικές επιδιώξεις της Ε.Ε., για την πραγματοποίηση της οποίας θεμελιώθηκε ο θεσμός του Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης (εφ' εξής Ε.Ε.Σ.), που εισήχθη με την απόφαση – πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ, όπως ισχύει σήμερα μετά την τροποποίηση από την απόφαση – πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ. Η υιοθέτηση του Ε.Ε.Σ. συνιστά το πρώτο και σημαντικότερο μέτρο εφαρμογής της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης σε ποινικές υποθέσεις και οφείλεται στις προσπάθειες της Ένωσης για στενότερη δικαστική συνεργασία στον τομέα των ποινικών υποθέσεων (ά. 82 παρ. 1 της Σ.Λ.Ε.Ε.) και την αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης των δικαστικών αποφάσεων και διαταγών, η οποία υιοθετήθηκε από το πεδίο του οικονομικού δικαίου. Η ανάγκη θέσπισης και εφαρμογής του γίνεται ολοένα και πιο φανερή, καθώς το φαινόμενο της διασυνοριακής εγκληματικότητας εντείνεται και ούτως για την καταπολέμησή του απαιτείται η λήψη δραστηρίων μέτρων εκ μέρους της Ε.Ε..

Στο πλαίσιο αυτό σημαντικότητα εργαλείο στο νομικό οπλοστάσιό της αναδεικνύεται το Ε.Ε.Σ.. Όμως, παρ' όλο που βάσει των πλεονεκτημάτων του υιοθετείται από τις επί μέρους εθνικές έννομες τάξεις και κατ' αυτόν τον τρόπο επιτυγχάνεται η ακώλυτη και ταχεία δικαστική συνεργασία τους, δεν πρέπει να παραβλέπονται οι αρνητικές διαστάσεις του, καθώς μεταξύ άλλων πολλούς το δικονομικό σύστημα ενός κράτους – μέλους αφοσιώνει στη λειτουργία του στοιχεία άλλων δικονομικών τάξεων, συχνά εντελώς διαφορετικά, ώστε να γεννώνται ζητήματα ασφαλείας δικαίου, ενώ άλλοτε δεν ελέγχεται το διπλό αξιόπιστο. Κεντρικό χαρακτηριστικό της νέας νομοθεσίας για το Ε.Ε.Σ. είναι η προώθηση της διακρατικής συνεργασίας στην ποινική καταστολή με παράλληλη κάμψη παραδοσιακών εγγυήσεων για τον εκζητούμενο. Προς ταύτα κρίνεται αναγκαίος και απαραίτος κανόνας κατά την εφαρμογή και λειτουργία της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης η διασφάλιση των θεμελιωδών δικαιωμάτων των προσώπων.

Σε εθνικό επίπεδο σχετικός είναι ο Ν. 3251/2004 (Φ.Ε.Κ. Α' 127/ 09-07-2004), διά του οποίου η ελληνική έννομη τάξη επιχειρεί να συμμορφωθεί με την τελευταία απόφαση – πλαίσιο του Συμβουλίου και να ενσωματώσει, περαιτέρω, τις Οδηγίες 2012/13/ΕΕ και 2013/48/ΕΕ.

Στο παρόν άρθρο θα επιχειρηθεί μία σύντομη πλην όμως περιεκτική προσέγγιση των βασικών σημείων της ταυτότητας του Ε.Ε.Σ. και μάλιστα μέσω

1

της νομολογίας του Δ.Ε.Ε., καθώς η τελευταία όχι μόνον φανερώνει την ίδια τη φιλοσοφία του θεσμικού αυτού εργαλείου δικαστικής συνεργασίας των κρατών – μελών, αλλά, έτι περαιτέρω, χαράσσει εκείνες τις κατευθυντήριες γραμμές για την εξέλιξη της πλέον διακρατικής ποινικής διαδικασίας σε ενωσιακό επίπεδο.

B. ΕΝΝΟΙΑ, ΦΥΣΗ ΚΑΙ ΚΟΜΒΙΚΕΣ ΕΝΝΟΙΕΣ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ.

Το Ε.Ε.Σ. αποτελεί δικαστική απόφαση εκδιδόμενη όχι από ευρωπαϊκό δικαιοκ όργανο, αλλά από κράτος – μέλος προς τη σύλληψη και παράδοση καταζητούμενου από άλλο κράτος – μέλος είτε για την άσκηση ποινικής δίωξης είτε για την εκτέλεση ποινής ή μέτρου στερητικού της ελευθερίας. Φέρει δε χαρακτηριστικά τόσο εθνικού εντάλματος σύλληψης (άμεση εκτελεστικότητα) όσο και εθνικής δικαστικής απόφασης (την τελική απόφαση παράδοσης του εκζητούμενου εκδίδει δικαστική αρχή). Μάλιστα, στην έννοια της δικαστικής αρχής το Δ.Ε.Ε. σταθερά δεν περιλαμβάνει τις αστυνομικές αρχές, ενώ έχει κρίνει ότι, εφ' όσον μία τέτοια πράξη επικυρωθεί από εισαγγελική αρχή, τότε πληροίται ταύτη η προϋπόθεση. Έχει δε μορφή πιστοποιητικού, καθώς συνιστά κοινό έντυπο για όλα τα κράτη – μέλη με πληροφορίες για τον εκζητούμενο και το τελεσθέν αδίκημα.

Περαιτέρω, ενδιαφέρουσες κρίνονται οι ερμηνευτικές προσεγγίσεις του Δ.Ε.Ε. για ορισμένες έννοιες και όρους σχετικά με τις περιπτώσεις της δυναμικής άρνησης εκτέλεσης του Ε.Ε.Σ. (πρβλ. το ά. 12 Ν. 3251/2004, όπως ισχύει). Ως προς την έννοια της *δίκης που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης* (παρ. 1 περ. στ'), γίνεται δεκτόν, εξασφαλιζόμενο του θεμελιώδους δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, ότι εμπίπτει όχι μόνον όποια κατέληξε σε κρίση επί της έννομης και συνακόλουθη επιβολή ποινής ή και μέτρου στερητικών της ελευθερίας (ακόμη και κατ' έφεση, εφ' όσον, βέβαια, χώρησε επανεξέταση της ουσίας και των νομικών στοιχείων της υπόθεσης), αλλά και όποια κατέληξε σε δικαστική απόφαση περί συνολικής ποινής, μεταβαλλόμενου έτσι του ύψους ποινής, υπό τον όρο, όμως, ύπαρξης εξουσίας εκτίμησης. Έτσι, αποκλείονται δίκες άγουσες σε αποφάσεις περί την εκτέλεση επιβληθείσας ποινής (λ.χ. επί ανακλησέως αναστολής εκτέλεσης), εκτός και εάν αφ' ενός υπάρχει περιθώριο ουσιαστικής κρίσης της εκτίμησης των πραγματικών περιστατικών και αφ' ετέρου μεταβάλλεται το ύψος ή ακόμη και η φύση της αρχικά επιβληθείσας ποινής. Ωστόσο, ζήτημα γεννάται σε έννομες τάξεις, όπως η ελληνική, όπου πέραν της ανάκλησης υφιστάται και η άρση της αναστολής, που επισύρει αθροιστική έκταση των ποινών και κατ' επέκταση η εν λόγω στάση του Δ.Ε.Ε. δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής.

Στην ανωτέρω περίπτωση ιδιαίτερης σημασίας κρίνεται μεταξύ άλλων και η *αυτοπρόσωση κλήτευση και παραλαβή της απόφασης διά επιδόσεως* (παρ. 2 περ. δ'). Το Δ.Ε.Ε., εμμένοντας στη μετά βεβαιότητας πραγματική γνωστοποίηση και λήψη γνώσης της κλήτευσης στην ως άνω δίκη, έκρινε ότι κλήτευση μη παραδοθείσα απ' ευθείας στον άμεσα ενδιαφερόμενο, αλλά σε άλλον ενήλικα ευρισκόμενο στη διεύθυνσή του, ο οποίος ανέλαβε την υποχρέωση παράδοσης του εγγράφου κλήτευσης στον πρώτο, δεν πληροί τις νόμιμες προϋποθέσεις, εφ' όσον δεν προκύπτει μετά βεβαιότητας από το εν λόγω ένταλμα ο χρόνος της τυχόν πραγματικής παράδοσης του εγγράφου στον άμεσα ενδιαφερόμενο.

2

Επίσης, διάκριση λαμβάνει χώρα μεταξύ του *κατοίκου* και του *διαμείνοντος* στην Ελλάδα (παρ. 1 στ. ε'). Στην πρώτη έννοια εμπίπτουν οι έχοντες πραγματική κατοικία και σταθερή εγκατάσταση στο κράτος, ενώ στη δεύτερη οποιοσδήποτε διαμένει σε αυτό για χρονικό διάστημα τέτοιο, ώστε να έχει αναπτύξει στενούς δεσμούς αντίστοιχους προς εκείνους του κατοίκου. Πρόκειται, δηλαδή, για ελαστική και ουσιαστική ερμηνεία των όρων προς όφελος του εκζητούμενου, με αποτέλεσμα η εκάστοτε κρίνουσα αρχή να οφείλει να συνεκτιμήσει συνολικά και συνδυαστικά διάφορα αντικειμενικά και ουσιαστικά δεδομένα, όπως η φύση και οι συνθήκες παραμονής, οι οικονομικοί, επαγγελματικοί και οικογενειακοί δεσμοί, χωρίς δε να απαιτούνται κατ' ανάγκην περαιτέρω στοιχεία, λ.χ. διοικητικά (κατοχή αδείας παραμονής αορίστου χρόνου κ.ά.). Βέβαια, αξίζει να τονισθεί ότι το Δ.Ε.Ε. έχει κρίνει στο πλαίσιο της αποτελεσματικότητας της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης ότι είναι δυνατή η θέσπιση εθνικών περιορισμών των λόγων άρνησης εκτέλεσης Ε.Ε.Σ., ενώ, περαιτέρω, έκρινε ότι η δικαστική αρχή εκτέλεσης δύναται να αρνηθεί την εκτέλεση του εντάλματος, ακόμη και εάν η σχετική αξιόποινη πράξη τυφώριται στο κράτος εκτέλεσης απλώς με πρόστιμο, υπό τον απαρέγκλιτο, όμως, όρο της πραγματικής δέσμευσής του για εκτέλεση της επιβληθείσας στον εκζητούμενο στερητικής της ελευθερίας ποινής, άλλως εξοβελίζεται η αποτελεσματικότητα του εντάλματος. Επειδή, όμως, αυτό δεν είναι πάντα εφικτό και ιδίως εν όψει των μεγάλων αποκλίσεων των ποινών στα κράτη – μέλη, έχει υποστηριχθεί στη θεωρία για αυτές τις περιπτώσεις, έως ότου υπάρξει κάποια μεταβολή, η κατ' εξαίρεση τουλάχιστον μετατροπή της ανωτέρω ποινής σε χρηματική.

Ιδιαίτερος προβληματισμός ανακύπτει, όσον αφορά την εκ μέρους του Δ.Ε.Ε. ερμηνευτική προσέγγιση της έννοιας της *αφαιρούμενης περιόδου κράτησης στο κράτος εκτέλεσης του εντάλματος* (ά. 33 του Ν. 3251/2004). Λαμβάνοντας υπ' όψιν το ά. 6 παρ. 1 και 3 της Σ.Ε.Ε. και το ά. 49 παρ. 3 του Χ.Θ.Δ.Ε.Ε., έκρινε ότι μέτρα, όπως ο κατ' οίκον περιορισμός, η επιτήρηση με χρήση ηλεκτρονικής συσκευής, η υποχρέωση εμφάνισης σε αστυνομικό τμήμα και η αφαίρεση ταξιδιωτικών εγγράφων, δεν ενέχουν τον απαιτούμενο εκείνων καταναγκαστικό χαρακτήρα, ώστε να νοσηθούν ως μέτρα στήρησης της προσωπικής ελευθερίας αντίστοιχα προς τη φυλάκιση, με αποτέλεσμα να μην εμπίπτουν κατά την κρίση του Δικαστηρίου στην έννοια της κράτησης. Και, ενώ prima facie φαντάζει ορθή η θέση αυτή, ιδίως εάν αναλογισθεί κανείς το είδος, τη διάρκεια, τα αποτελέσματα και τους λοιπούς κανόνες εκτέλεσης των μέτρων αυτών, εν τούτοις γεννώνται αντιρρήσεις τόσο εν όψει των σύγχρονων τάσεων εναλλακτικών μέτρων κράτησης αντί του παραδοσιακού εγκλεισμού σε σωφρονιστικό κατάστημα όσο και σε περιπτώσεις ορισμένων εθνικών εννόμων τάξεων, συμπεριλαμβανομένης και της ελληνικής, όπου ορισμένα των ανωτέρω μέτρων και ιδίως η υποχρέωση του κατηγορουμένου να εμφανίζεται κατά διαστήματα ενώπιον κάποιας αρχής, η απαγόρευση μετάβασης ή διαμονής στο εξωτερικό και ο κατ' οίκον περιορισμός με ηλεκτρονική επιτήρηση («βραχιολάκι») αποτελούν υποκατάστατα της προσωρινής κράτησης (πρβλ. ά. 282επ. του Κ.Ποιν.Δ., όπως ισχύουν). Για τον λόγο αυτόν προτείνεται αλλαγή της ανωτέρω ερμηνείας του Δ.Ε.Ε. και μεταστροφή της αντίστοιχης νομολογίας, δεδομένου ότι

3

η τελευταία δεν επιτρέπει στην ουσία την υιοθέτηση και παγίωση διαφορετικής στάσης από την εκάστοτε εθνική δικαστική αρχή.

Γ. ΔΟΜΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ.

Ιδιαίτερότητα παρουσιάζει το Ε.Ε.Σ. σε σχέση με έναν ευρύτατο και γενικό κατάλογο εγκληματικών συμπεριφορών, για τις οποίες εκτελείται *χωρίς έλεγχο του διπλού αξιόπιστου* από το κράτος εκτέλεσης (ά. 10 παρ. 2 του Ν. 3251/2004). Εν όψει αυτών επιβάλλεται σε κάθε περίπτωση η παράδοση του εκζητούμενου, καταργούμενου του προαναφερθέντος ελέγχου, όπτεr έχει προκαλέσει έγερση εντόνων αντιρρήσεων με πειστικότητα και μάλλον ανέλεγκτα επιχειρήματα.

Δυνάμει της εν λόγω πρόβλεψης, κάποιο κράτος – μέλος ενδεχομένως θα βρεθεί αντιμέτωπο με το οξύμωρο να καλείται να παραδώσει σε άλλο κράτος – μέλος εκζητούμενο, τον οποίο, όμως, κανονικά δεν νομιμοποιείται και αδυνατεί να συλλάβει ελλείψει αξιόπιστου κατά τη δική του έννομη τάξη, ώστε να τίθεται υπό αμφισβήτηση η βασική αρχή της νομιμότητας και το θεμελιώδες στο ποινικό δίκαιο δόγμα «nullum crimen nulla poena sine lege», που διέπει τόσο την ευρωπαϊκή νομική επιστήμη όσο και τις επί μέρους εθνικές έννομες τάξεις και μάλιστα με κανόνες συνταγματικής ισχύος (πρβλ. τα ά. 6 και 7 του ελ. Σ.). Εν τούτοις, κατά την πάγια νομολογία του Δ.Ε.Ε., ήδη από τα πρώτα χρόνια, δεν τίθεται ζήτημα παράβασης θεμελιωδών αρχών ούτε του ά. 6 παρ. 2 της Σ.Ε.Ε., διότι οι ως άνω αξιόποινες πράξεις «*προσβάλλουν τη δημόσια τάξη και ασφάλεια σε τέτοιο βαθμό, ώστε δικαιολογημένα να μην απαιτείται έλεγχος του διπλού αξιόπιστου*», ενώ, περαιτέρω, έκρινε ότι «*σκοπός του Ε.Ε.Σ. δεν είναι η εναρμόιση των ποινικών νομοθεσιών των κρατών μελών και του ουσιαστικού αντικειμενικών υποστάσεων*». Η επιχειρηματολογία αυτή είναι καθαρά σκοπιμότητας, αφήνοντας ούτως αναπάντητα επτακτικά πραγματικά ερωτήματα.

Οι δε ανωτέρω κατηγορίες των εγκληματικών συμπεριφορών είναι τόσο ευρείες, ώστε ο εκζητούμενος να μην είναι σε θέση να γνωρίζει εξ αρχής ακριβώς ποιος είναι οι αξιόποινες πράξεις, για τις οποίες παραδίδεται στην αλλοδαπή. Η δε υιοποίηση των αδικημάτων δεν πραγματοποιείται με όρους ταυτότητας στα κράτη – μέλη και κατ' αποτέλεσμα καλείται ο Ευρωπαίος πολίτης να γνωρίζει πώς τυποποιείται καθενιά των εγκληματικών αυτών συμπεριφορών στα διάφορα επί μέρους κράτη. Η αβεβαιότητα ταύτη συνεπάγεται την πραγματική αδυναμία του κατηγορουμένου να χαράσσει και να ακολουθεί συγκεκριμένη υπερασπιστική γραμμή, ούτως ώστε να προσβάλλεται κατάφωρα και να πλήττεται ανεπανόρθωτα το δικαίωμα υπεράσπισης του κατηγορουμένου.

Όσον αφορά το ελληνικό κράτος, διατήρησε κατ' αρχήν το διπλό αξιόπιστο, πλην όμως υιοθέτησε εξαιρέσεις (ά. 10 παρ. 2 του Ν. 3251/2004) κατά μεταφορά του ά. 2 παρ. 2 της απόφασης – πλαισίου για τριάντα δύο (32) κατηγορίες εγκλημάτων, θεωρώντας την αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης και τις εγγυήσεις του ά. 13 επαρκή αντιστάθμιση της απουσίας του ελέγχου του διπλού αξιόπιστου. Ωστόσο, κατ' αυτόν τον τρόπο παραβιάζονται αναμφιβόλως τόσο θεμελιώδεις διατάξεις του ελ. Σ. όσο και η δέσμευση του ελληνικού κράτους έναντι των πολιτών του για την οριοθέτηση του αξιόπιστου και, αντίστροφα, την

4

ελευθερία τους, ενώ, περαιτέρω, χρησιμοποιείται ως όργανο από άλλες χώρες επιδιώκοντας την ικανοποίηση του jus puniendi τους, στη διάθεση των οποίων θέτει τους μηχανισμούς του.

Αξίζει, ακόμη, να επισημανθεί ότι μέσω της παρ. 1 του ά. 27 της απόφασης – πλαισίου 2002/584/ΔΕΥ εισήχθη τρόπος τινά περιορισμός και της αρχής της ειδικότητας ως προς την πράξη, για την οποίαν το παραδοθέν πρόσωπο διώκεται ή καταδικάζεται, εν συγκρίσει με εκείνην, που αφορούσε η παραδότη του. Σύμφωνα με το Δ.Ε.Ε., προκειμένου να διαπιστωθεί εάν κάποια διαδικαστική πράξη παραπέμπει σε αξιόποινη συμπεριφορά διαφορετική από εκείνην του Ε.Ε.Σ., πρέπει να αντιπαραβάλλονται αφ' ενός η περιγραφή της συμπεριφοράς στο τελευταίο και αφ' ετέρου η περιεχόμενη στη νέα διαδικαστική πράξη. Τυχόν μεταβολές σε στοιχεία χωροχρόνου, οι οποίες, όμως, πρώτον, απορρέουν από στοιχεία σχετικά με την πράξη του εντάλματος και συλλεγμένα κατά τη διαδικασία, που κινήθηκε στο κράτος έκδοσής του, δεύτερον, δεν αλλοιώνουν τη φύση της πράξης και, τρίτον, δεν συνεπάγονται κάποιο λόγο μη εκτέλεσης του Ε.Ε.Σ., είναι καθ' όλα αποδεκτές κατά το Δ.Ε.Ε. στο πλαίσιο επιτάχυνσης της διαδικασίας και διευκόλυνσης της δικαστικής συνεργασίας.

Και, παρ' ότι φαίνεται εκ πρώτης όψεως πειστική η επιχειρηματολογία του Δικαστηρίου, πρέπει να τονισθούν οι ακόλουθες εύλογες επισημάνσεις της θεωρίας. Κατ' αρχάς, ως προς τη μεταβολή του χρόνου τέλεσης της πράξης, του καθοριστικού αυτού στοιχείου της ταυτότητάς της, που μεταξύ άλλων επηρεάζει τον χρόνο παραγραφής (μπορεί να θεμελιώσει λόγο δυνητικής μη εκτέλεσης του εντάλματος, έχοντας οδηγήσει σε παύση της ποινικής δίωξης – ά. 12 παρ. 1 περ. β' του Ν. 3251/2004 / ά. 4 παρ. 4 της απόφασης – πλαισίου), εάν ο χρόνος τέλεσης βρίσκεται εκτός του ευρύτατα προσδιορισθέντος στο ένταλμα, τότε θα πρόκειτο αναμφιβόλως για διάφορη πράξη. Περαιτέρω, συλλεγμένα στοιχεία προκαλούντα τέτοιες μεταβολές δεν αποκλείεται να είναι τυχαία ευρήματα και δη για άλλες πράξεις όμοιας φύσεως, στοιχειοθετούσες διαφορετική εγκληματική μονάδα, ώστε να κλονίζεται η προαναφερθείσα θέση του Δ.Ε.Ε..

Δ. ΣΗΜΑΝΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Η κατάργηση των εσωτερικών συνόρων της Ε.Ε., παρ' ότι έχει διευκολύνει και επιταχύνει τη διακρατική συνεργασία με την ανάπτυξη ενός συνεργατικού συστήματος αμοιβαίας αναγνώρισης, έχει, εν τούτοις, προκαλέσει σύγκρουση μεταξύ της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης, που κατ' αρχήν αφορά το κράτος και κατοχυρώνει τις διακρατικές σχέσεις, αφ' ετέρου δε των θεμελιωδών δικαιωμάτων, που αφορούν αποκλειστικά το άτομο. Το Ε.Ε.Σ., η πρώτη συγκεκριμένη εφαρμογή της αμοιβαίας αναγνώρισης ποινικών αποφάσεων, έχει αναμφίβολα διανοίξει νέους ορίζοντες στην προσπάθεια της Ένωσης για την καταπολέμηση της διασυνοριακής εγκληματικότητας, καθ' ο μέτρο ως κεντρικό νομικό εργαλείο έχει συμβάλει τα μέγιστα στην ενίσχυση και αποτελεσματικότητα της δικαστικής συνεργασίας των κρατών – μελών, καταργουμένης μάλιστα της ανάμειξης των πολιτικών αρχών, διά της επιτάχυνσης της διαδικασίας παραδότης των κατηγορουμένων μεταξύ των αρμοδίων δικαστικών αρχών, που

5

πιθανότατα ενέχει σοβαρούς κινδύνους για τα ατομικά δικαιώματα και τελικά ο ενιαίος χώρος ελευθερίας, ασφαλείας και δικαιοσύνης θα αναπτύσσεται μονοπλευρά ως πεδίο καταστολής και θα απολλύει τον χαρακτήρα του ως πεδίο επαλήθευσης δικαιωμάτων. Ουδώλως, όμως, είναι δυνατόν το ποινικό δικαίο να αντιμετωπίζεται ως εύκολη λύση σε περίπλοκα ζητήματα, αλλά, όπως έχει διατυπώσει ο Ούινφριντ Χάσεμερ (Winfried Hassemer), ιστορικό καθηκόν μας είναι να λαμβάνονται υπ' όψιν οι δικαιοκρατικές αρχές κατά την εννοποίηση του ποινικού δικαίου.

Τέλος, άσπασες οι ανωτέρω επιφυλάξεις δεν αφορούν τον ίδιο τον πυρήνα του Ε.Ε.Σ., που είναι αναντίρρητα σημαντικό και χρήσιμο εργαλείο, εφ' όσον, βέβαια, εφαρμόζεται εγγυητικά. Ωστόσο, δεν εκλείπουν στην πράξη φαινόμενα καταχρηστικής άσκησης του ή και παραβίασης δικαιωμάτων εκζητούμενων. Διά τούτο ευθύνεται σίγουρα η έλλειψη αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών (όπερ έχει παραδεχθεί και η ίδια η Επιτροπή), που δεν μπορεί, όμως, να επιβληθεί μέσω Συνθηκών ούτε ενωσιακών νομοθετικών πράξεων ούτε της νομολογίας του Δ.Ε.Ε.. Στο πλαίσιο αυτό η επίκληση οποιουδήποτε συλλογιστικού σχήματος άγοντος σε σχετική δικανική κρίση, πολλών δε μάλλον του Δ.Ε.Ε., λαμβανομένης υπ' όψιν της αυτόνομης και ιδιαίτερης ταυτότητας του ενωσιακού δικαίου έναντι εκείνου των επί μέρους κρατών – μελών, θα πρέπει να σέβεται τις προϋποθέσεις, που δίδουν την εφαρμογή του εντάλματος από τυπικής λογικής, άρα πρέπει να συλλαμβάνονται ορθώς ο σκοπός θέσπισης των οικείων ρυθμίσεων και η ratio του θεσμού και πάντως υπό τον απαραίτητο όρο του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και δικονομικών εγγυήσεων. Αλλά και ο εκάστοτε εθνικός νομοθέτης δεν πρέπει, προκειμένου να υλοποιεί τον ανωτέρω σκοπό, να παραβιάζει θεμελιώδεις συνταγματικές αρχές και δικαιώματα του εκζητούμενου.

Αρθρογραφία:

- Αναγνωστόπουλος, Η., Η έννοια της «δίωξης» στα άρθρα 11 εδ. η' και 12 εδ. α' του Ν. 3251/2004 (Με αφορμή την υπ' αριθμ. 591/2005 απόφαση του Αρείου Πάγου και την απόφαση του Γερμανικού Συνταγματικού Δικαστηρίου της 18ης Ιουλίου 2005), Πoin.Χρον. 2005, 855επ..
- Βασιλακάκης, Ε., 9+1 σκέψεις για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, Πoin.Δικ. 2006, 204επ.
- Βούλγαρης Γ., Η εκτέλεση του Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης στην πράξη, Πoin.Δικ. 2018, 1224επ..
- Βουρλιώτης, Χ., Ο θεσμός της έκδοσης κατά το ελληνικό ποινικό δικαίο. Αίτηση έκδοσης και εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, Πoin.Χρον. 2007, 197επ..
- Καϊάφα – Γκμπάντι, Μ., Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης: οι ρυθμίσεις του Ν. 3251/2004 και η μετάβαση από την έκδοση στην παραδότη, Πoin.Δικ. 2004, 1294επ..
- Καϊάφα – Γκμπάντι, Μ., Κοινές δικονομικές αρχές ως βάση μιας διακρατικής ποινικής καταστολής, Πoin.Χρον. 2007, 676επ..

7

στηρίζεται στην αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατικών δικαστικών αρχών και της αμοιβαίας αναγνώρισης των αποφάσεών τους.

Ωστόσο, προκειμένου να καταστεί η ανωτέρω διακρατική δικαστική συνεργασία ταχύτερη και αποτελεσματικότερη, έχουν καταργηθεί ή τροποποιηθεί βασικές αρχές του ποινικού δικαίου, που, ως γνωστόν, αποτελεί το κατ' εξοχήν εθνικό δικαίο και η ποινική εξουσία αναπόσπαστο κομμάτι της κρατικής εξουσίας. Έτσι, το Ε.Ε.Σ. από χωρίς έχει αποτελέσει αντικείμενο δριμύειας κριτικής τόσο από τη θεωρία όσο και τη νομολογία, καθώς βρίσκεται στο σημείο τομής του ποινικού, του ευρωπαϊκού, του διεθνούς και του συνταγματικού δικαίου. Μολονότι η ιδέα του είναι αξιοθαύμαστη, ο μηχανισμός δημιουργεί προβλήματα κυρίως στην προστασία θεμελιωδών δικαιωμάτων, όταν διακυβεύεται η αποτελεσματικότητά του.

Στο σημείο τούτο αναδεικνύεται βαρυνούσης σημασίας η νομολογία του ίδιου του Δ.Ε.Ε., η οποία παρέχει στον εφαρμοστή την αναγκαία αποσαφήνιση και αυτοτελή νοηματοδότηση όρων του εν λόγω θεσμικού πλαισίου, από την οποίαν κατ' ουσίαν αδυνατούν τα κράτη – μέλη να παρεκκλίνουν με αντίθετες εθνικές επιλογές. Κατά το εγχείρημά του αυτό το Δ.Ε.Ε. προσπαθεί να εξισορροπήσει αφ' ενός την εξασφάλιση της κατά το δυνατόν αποτελεσματικής και ταχείας διακρατικής δικαστικής συνεργασίας, αφ' ετέρου τη διασφάλιση των θεμελιωδών δικαιωμάτων των θυγομένων, που καλύπτονται από τη ratio των σχετικών ρυθμίσεων. Όμως, δεν πρέπει να αγνοείται ότι υφίστανται αδυναμίες του θεσμικού αυτού εργαλείου, που επιχειρείται να υπερτηρηθθούν με λύσεις σκοπιμότητας και συνακόλουθες επιπτώσεις σε θεμελιώδεις αρχές, καθώς μεταξύ άλλων το ίδιο το Δ.Ε.Ε. συχνά ερμηνεύει και εφαρμόζει τις ρυθμίσεις, παραβλέποντας τόσο τις σύγχρονες πανευρωπαϊκές τάσεις στο ποινικό δικαίο όσο και τις ιδιαίτερότητες των επί μέρους εθνικών εννόμων τάξεων.

Πρόκληση, λοιπόν, αποτελεί η εξισορρόπηση της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και της προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων, καθώς η τελευταία ενδεχομένως απειλείται από νομικά εργαλεία της πρώτης κατά την εφαρμογή του θεσμού του Ε.Ε.Σ.. Έτσι, πρώτιστο μέλημα της Ε.Ε. θα πρέπει να συνιστά η θωράκιση των θεμελιωδών δικαιωμάτων τόσο στο επίπεδο ενωσιακού δικαίου όσο και στις εσωτερικές έννομες τάξεις. Επιτυχούς της επίρωσης της προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, θα εγκαθιδρυθεί και εμπειρικά πλέον η αμοιβαία εμπιστοσύνη, καθώς όλα τα κράτη θα τα σέβονται αποτελεσματικά και ανάλογα. Επίσης, για να είναι πολιτικά εφικτό και να εξασφαλιστεί αποτελεσματική και δικαιοδικαία, θα πρέπει το Ε.Ε.Σ. να υποστηρίζεται από ευρύτερη εναρμόνιση ουσιαστικού και δικονομικού δικαίου των κρατών, καθώς και από ενωσιακό νομικό πλαίσιο με πλήρως κατοχυρωμένα τα ατομικά δικαιώματα και τις δικονομικές εγγυήσεις.

Εάν, απεναντίας, η Ένωση συνεχίσει να υιοθετεί λύσεις σκοπιμότητας αποκλειστικά και μόνον για τη με κάθε τίμημα περιστολή της εγκληματικότητας χωρίς αντίστοιχη πρόνοια για την ανάδειξη αναλόγων εγγυήσεων υπέρ του ατόμου, ήτοι εάν ο ζυγός κλίει προς την αντεγκληματική λειτουργία εις βάρος της φιλελευθέρης και εγγυητικής όψης του ποινικού δικαίου, τότε το αποτέλεσμα

6

- Καϊάφα – Γκμπάντι, Μ., Παρατηρήσεις στην απόφαση του ΔΕΚ της 3.5.2007 επί της υποθέσεως C – 303/05, Πoin.Δικ. 2007, 576επ..
- Καϊάφα – Γκμπάντι, Μαρία, Παρατηρήσεις στην πρόταση της Επιτροπής για έκδοση απόφασης πλαισίου από το Συμβούλιο σχετικά με το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, Πoin.Δικ. 2001, 1107επ..
- Καλφάλης, Γ., Έκδοση Ελλήνων πολιτών, Πoin.Δικ. 2007, 1188επ..
- Καλφάλης, Γ., Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης (Μονοδιάστατη εννοποίηση των ευρωπαϊκών καταστατικών μηχανισμών), Πoin.Δικ. 2006, 199επ..
- Καραφλός, Α., Ανακύπτοντα νομικά ζητήματα κατά την πρακτική εφαρμογή του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, Πoin.Χρον. 2013, 90επ..
- Κιούπτης, Δ., Ο Ν. 3251/2004 – Μια σύντομη παρουσίαση των βασικών του σημείων, Πoin.Λόγ. 2004, 972επ..
- Μανωλεδάκη, Ι., & Καϊάφα – Γκμπάντι, Μ., Παρατηρήσεις στην πρόταση της Επιτροπής για έκδοση απόφασης πλαισίου από το Συμβούλιο σχετικά με το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, Πoin.Δικ. 2001, 1107επ..
- Μουζάκης, Δ., Πρακτικά προβλήματα από την εφαρμογή του Ν. 3251/2004 για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης (Με βάση την πρόσφατη νομολογία του Αρείου Πάγου και του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης), Πoin.Δικ. 2012, 57επ..
- Μπέκας Γιάννης, Πολιτικές επιλογές και Δικαίο – Η έκδοση/προσαγωγή-παραδότη εκζητούμενου και το Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, Πoin.Λόγ. 2007, 549επ..
- Μπρακουμάτσος, Π., Αναφυόμενα ζητήματα κατά την εφαρμογή της εκτέλεσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης- αιτημάτων έκδοσης και δικαστικής συνδρομής, Πoin.Δικ. 2017, 601επ..
- Μυλωνόπουλος, Χ., Έκδοση ημεδαπού και εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης κατά ημεδαπού, Πoin.Λόγ. 2005, 751επ..
- Μυλωνόπουλος, Χ., Η αμφισβήτηση των ατομικών δικαιωμάτων στο νέο διεθνές περιβάλλον, Νομ.Β. 2004, 769επ..
- Ναζιρης, Γ., Η σχέση του ελέγχου της παραγραφής ως λόγου υποχρεωτικής άρνησης εκτέλεσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης με τον αποκλεισμό του ελέγχου του διπλού αξιοποιήσιμου κατ' άρθρο 10 παρ. 2 Ν. 3251/2004, Πoin.Δικ. 2018, 21επ..
- Νάντος, Χ., Παρατηρήσεις σε ΔΕΕ απόφαση της 10^{ης}.11.2016 υπόθεσης C – 452/16, Πoin.Δικ. 2018, 906επ..
- Νικολαΐδης, Π., Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης – πότε και πώς είναι δυνατή η «παραδότη» (προσαγωγή) ημεδαπού σύμφωνα με το Νόμο 3251/2004, Πoin.Χρον. 2005, 385επ..
- Σπινέλλης, Δ., Παρελθόν και μέλλον της έκδοσης στην Ευρώπη (από την περίπτωση του Ρήγα στις περιπτώσεις Οτσαλάν και Πινωσέι), Πoin.Χρον. 2001, 675επ..
- Σπινέλλης, Δ., Υπερεθνική ισχύς της αρχής ne bis in idem (προστασία του ατόμου από πολλές διώξεις σε διάφορες χώρες), Πoin.Χρον. 2004, 673επ..

8

- Συμεωνίδης, Δ., & Παύλου, Σ., Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης (ν. 3251/2004) και έκδοση ελλήνων πολιτών. Νομολογιακές τάσεις – αντανακλαστικές ενστάσεις, Πoin.Χρον. 2006, 193επ..
- Συμεωνίδου – Καστανίδου, Ε., Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και παράδοση ημεδαπών με σκοπό δίωξης (με αφορμή την ΣυμβΑΠ 591/2005), Πoin.Δικ. 2005, 587επ..
- Συμεωνίδου – Καστανίδου, Ε., Εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης των γερμανικών αρχών σε βάρος ημεδαπού (γνωμ.), ΠoinΔικ 2005, 1312επ..
- Συμεωνίδου – Καστανίδου Ελισάβετ, Ο νόμος για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας, Πoin.Δικ. 2004, 773επ..
- Τόγιας, Σ., Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και έκδοση αλλοδαπών, Πoin.Δικ. 2013, 1154επ..
- Τσόλκα, Ο., Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης: Ένα 'φιλόδοξο' μέσο για την προώθηση της δικαστικής συνεργασίας στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, Πoin.Χρον. 2002, 103επ..
- Φυτράκης, Ε., Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης σε εφαρμογή: Νέες εξελίξεις, νέες ανησυχίες, Πoin.Δικ. 2006, 213επ..
- Χαράλαμπακης, Α., & Τσιακουμάκη, Ν., Προβλήματα αναφορικά με την ορθή ερμηνεία και εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, Πoin.Λόγ 2005, 759επ..
- Debbie Sayers, The EU's common rules on detention: how serious are Member States about protecting fundamental rights?, EU Law Analysis, 17 Φεβρουαρίου 2014 (διαθέσιμο διαδικτυακά στη διεύθυνση: <http://eulawanalysis.blogspot.com/2014/02/the-eus-common-rules-on-detention-how.html>).
- Henning Bang Fuglsang Madsen Sørensen, Mutual trust – blind trust or general trust with exceptions? The CJEU hears key cases on the European Arrest Warrant, EU Law Analysis, 18 Φεβρουαρίου 2016 (διαθέσιμο διαδικτυακά στη διεύθυνση: <http://eulawanalysis.blogspot.com/2016/02/mutual-trust-blind-trust-or-general.html>).
- Koen Lenaerts, The principle of mutual recognition in the Area of Freedom, Security and Justice, 30 Ιανουαρίου 2015 (διαθέσιμο διαδικτυακά στη διεύθυνση: https://www.law.ox.ac.uk/sites/files/oxlaw/the_principle_of_mutual_recognition_in_the_area_of_freedom_judge_lenaerts.pdf).
- Petra Bárd & Wouter van Ballegooij, Judicial Independence as a Precondition for Mutual Trust, Verfassungsblog, 10 Απριλίου 2018 (διαθέσιμο διαδικτυακά στη διεύθυνση: <https://verfassungsblog.de/judicial-independence-as-a-precondition-for-mutual-trust/>).

Βιβλιογραφία:

- Βασιλακάκης, Ε., Το αλλοδαπό δίκαιο στην ποινική δική, Εκδόσεις Σάκκουλα: Θεσσαλονίκη, 1999.

9

- Βούλαργης, Δ., Στο: Παύλου, Σ., & Σάμιος, Θ., Ειδικό Ποινικό Νόμο: Ερμηνεία κατ' άρθρον, Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης Ι, Π.Ν. Σάκκουλα, 2020.
- Ζημιανίτης, Δ., & Καμπανάρη, Α., Δικαστική συνεργασία σε αστικές και ποινικές υποθέσεις στην Ευρωπαϊκή Ένωση, Εκδόσεις Αντ. Ν. Σάκκουλα, 2006.
- Καϊάφα-Γκμπάντι, Μ., Στοιχεία Ενωσιακού Ποινικού Δικαίου και της ενσωμάτωσής του στην ελληνική έννομη τάξη, Εκδόσεις Σάκκουλα: Αθήνα – Θεσσαλονίκη, 2016.
- Καϊάφα – Γκμπάντι, Μ., Το Ποινικό Δίκαιο στην Ευρωπαϊκή Ένωση: σημαντικές όψεις και προοπτικές εξέλιξης, Εκδόσεις Σάκκουλα: Αθήνα – Θεσσαλονίκη, 2003.
- Κεδικόγλου, Φ., Ζητήματα έκδοσης και εκτέλεσης του Ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, Εκδόσεις Αντ. Ν. Σάκκουλα, 2014.
- Κυριτσάκη, Ι., Το Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και η αρχή του διπτού αξιοποιήσιμου, Εκδόσεις Σάκκουλα: Αθήνα – Θεσσαλονίκη, 2009.
- Μουζάκης, Δ., Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, Νομική Βιβλιοθήκη: Αθήνα, 2009.
- Μυλωνόπουλος, Χ., Διεθνές & Ευρωπαϊκό Ποινικό Δίκαιο, έκδοση Γ', Νομική Βιβλιοθήκη, 2021.
- Συμεωνίδης, Δ., Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης και έκδοση Ελλήνων πολιτών. Προβληματισμοί για κρίσιμες όψεις της ερμηνείας και της εφαρμογής του ν. 3251/2004, Στο: (Συλλογικό Έργο) Τιμητικός τόμος για τον ΙΩΑΝΝΗ ΜΑΝΩΛΕΔΑΚΗ, τόμ. 2, Εκδόσεις Σάκκουλα: Αθήνα – Θεσσαλονίκη, 2007.
- Τζαννετής, Α., Η Προστασία των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων του Εκζητούμενου στην Ενωσιακή Ποινική Συνεργασία, Π.Ν. Σάκκουλα, 2020.
- Τσιακουμάκη, Ν., Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης: Άρνηση εκτέλεσης του εντάλματος βάσει του Ν. 3251/2004, Νομική Βιβλιοθήκη, 2014.
- Φράγκος, Κ., Έκδοση – Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, Εκδόσεις Σάκκουλα: Αθήνα – Θεσσαλονίκη, 2015.
- Χρυσικός, Δ., Η έκδοση ως θεσμός του ποινικού δικαίου: Ανάλυση και ερμηνεία υπό το πρίσμα της προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου, Δίκαιο & Οικονομία: Π. Ν. Σάκκουλα, 2003.
- Cristina Sáenz Pérez, Security, Freedom and Justice: the limits of mutual trust in EU Criminal Law, 2021 (διαθέσιμο διαδικτυακά στη διεύθυνση: https://leicester.figshare.com/articles/thesis/Security_freedom_and_justice_The_limits_of_mutual_trust_in_EU_Criminal_law/14762010/files/28368081.pdf).
- Marianne L. Wade, Developing a Criminal Justice Area in the European Union (a study requested by the LIBE committee), 2018 (διαθέσιμο διαδικτυακά στη διεύθυνση: [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/etudes/join/2014/493043/IPOL-LIBE_ET\(2014\)493043_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/etudes/join/2014/493043/IPOL-LIBE_ET(2014)493043_EN.pdf)).

10

- Seller Elodie & Weyembergh Anne, Criminal procedural laws across the European Union – A comparative analysis of selected main differences and the impact they have over the development of EU legislation (a study requested by the LIBE committee), 2018 (διαθέσιμο διαδικτυακά στη διεύθυνση: <http://www.europarl.europa.eu/supporting-analyses>).
- Mitsilegas Valsamis, Judicial Concepts of Trust in Europe's Multi-Level Security Governance. From Melloni to Schrems via Opinion 2/13, Στο: The European Criminal Law Associations' Forum (eucrim) 3/2015, σελ. 90επ., (διαθέσιμο διαδικτυακά στη διεύθυνση: https://ec.europa.eu/anti-fraud/sites/default/files/docs/body/eucrim_15_03_en.pdf).

Νομολογία :

- Απόφαση Δ.Ε.Ε. της 3^{ης} Μαΐου 2007 στην υπόθεση C-303/05 (Advocaten voor de Wereld VZW κατά Leden van de Ministerraad).
- Απόφαση Δ.Ε.Ε. της 17^{ης} Ιουλίου 2008 στην υπόθεση C-66/08 (Szymon Kozłowski).
- Απόφαση Δ.Ε.Ε. της 1^{ης} Δεκεμβρίου 2008 στην υπόθεση C-388/08 PPU (Artur Leymann και Aleksei Pustovarov).
- Απόφαση Δ.Ε.Ε. της 6^{ης} Οκτωβρίου 2009 στην υπόθεση C-123/08 (Dominic Wolzenburg).
- Απόφαση Δ.Ε.Ε. της 5^{ης} Σεπτεμβρίου 2012 στην υπόθεση C-42/11 (João Pedro Lopez Da Silva Jorge).
- Απόφαση Δ.Ε.Ε. της 30^{ης} Μαΐου 2013 στην υπόθεση C-168/13 (Jeremy F. κατά Premier ministre).
- Απόφαση Δ.Ε.Ε. της 16^{ης} Ιουλίου 2015 στην υπόθεση C-237/15 PPU (Minister for Justice and Equality κατά Francis Lanigan).
- Απόφαση Δ.Ε.Ε. της 10^{ης} Νοεμβρίου 2016 στην υπόθεση C-452/16 PPU (Krzysztof Marek Poltorak).
- Απόφαση Δ.Ε.Ε. της 24^{ης} Μαΐου 2016 στην υπόθεση C-108/16 PPU (Paweł Dworzecki).
- Απόφαση Δ.Ε.Ε. της 28^{ης} Ιουλίου 2016 στην υπόθεση C-294/16 PPU (JZ κατά Prokuratura Rejonowa Łódź – Śródmieście).
- Απόφαση Δ.Ε.Ε. στην υπόθεση C-477/16 PPU (Ruslanas Kovalkovas).
- Απόφαση Δ.Ε.Ε. στην υπόθεση C-453/16 PPU (İbrahim Özgelik).
- Απόφαση Δ.Ε.Ε. της 10^{ης} Αυγούστου 2017 στην υπόθεση C-270/17 PPU (Tadas Tupikas).
- Απόφαση Δ.Ε.Ε. της 10^{ης} Αυγούστου 2017 στην υπόθεση C-271/17 PPU (Sławomir Andrzej Zdźszaszek).
- Απόφαση Δ.Ε.Ε. της 22^{ης} Δεκεμβρίου 2017 στην υπόθεση C-571/17 PPU (Samet Ardıc).
- Απόφαση Δ.Ε.Ε. της 11^{ης} Ιανουαρίου 2017 στην υπόθεση C-289/15 (Krajský súd v Prešove).
- Απόφαση Δ.Ε.Ε. της 25^{ης} Ιανουαρίου 2017 στην υπόθεση C-640/15 (Tomas Vilkas).
- Απόφαση Δ.Ε.Ε. της 13^{ης} Δεκεμβρίου 2018 στην υπόθεση C-514/17 (Marin-Simion Sut).

11

- Διάταξη του Δικαστηρίου της 25^{ης} Σεπτεμβρίου 2015 στην υπόθεση C-463/15 PPU (Openbaar Ministerie κατά Α.).

12